

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 18 d'octubre de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient.

23. Sant Charles de Foucauld, cor que batega de caritat en la vida oculta

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Prosseguim el nostre encontre amb alguns cristians, rics en zel en l'anunci de l'Evangeli. El zel apostòlic, el zel per l'anunci: nosaltres estem repassant alguns cristians que han estat exemple d'aquest zel apostòlic. Avui voldria parlar-vos d'un home que ha fet de Jesús i dels germans més pobres la passió de la seva vida. Em refereixo a sant Charles de Foucauld, el qual, «des de la seva intensa experiència de Déu, va fer un camí de transformació fins sentir-se germà de tots» (Cart. Enc. *Fratelli tutti*, 286).

I quin ha estat el “secret” de Charles de Foucauld, de la seva vida? Ell, després d'haver viscut una joventut allunyada de Déu, sense creure en res si no en la cerca desordenada del plaer, el confia a un amic no creient, al qual, després d'haver-se convertit en acollir la gràcia del perdó de Déu en la confessió, revela la raó de la seva manera de viure. Escriu: «He perdut el meu cor per Jesús de Natzaret.»¹ El germà Charles ens recorda així que el primer pas per a evangelitzar és tenir Jesús dins el cor, és “perdre el cap” per Ell. Si això no passa, difícilment aconseguirem mostrar-lo amb la vida. Més aviat correm el risc de parlar de nosaltres mateixos, del nostre grup de pertinença, d'una moral o, encara pitjor, d'un conjunt de regles, però no de Jesús, del seu amor, de la seva misericòrdia. Això jo ho veig en algun moviment nou que està sorgint: parlen de la seva visió de la humanitat, parlen de la seva espiritualitat i ells se senten un camí nou... Però per què no parleu de Jesús? Parlen de moltes coses, d'organització, de camins espirituals, però no saben parlar de Jesús. Penso que avui seria bonic que cadascun de nosaltres es preguntí: Jo, tinc Jesús en el centre del cor? He perdut una mica el cap per Jesús?

Charles sí, fins al punt que passa de l'atracció per Jesús a la imitació de Jesús. Aconsellat pel seu confessor, va a Terra Santa per a visitar els llocs on el Senyor havia viscut i per a caminar per on el Mestre havia caminat. En particular és a Natzaret on comprèn que ha de formar-se en l'escola de Crist. Viu una relació intensa amb el Senyor, passa llargues hores llegint els Evangelis i se sent el seu germà petit. I a mesura que va coneixent Jesús, neix en ell el desig de fer-lo conèixer. Sempre passa així: quan cadascun de nosaltres coneix més Jesús, neix el desig de fer-lo conèixer, de compartir aquest tresor. En comentar el passatge de la visita de la Mare de Déu a santa Isabel, li fa dir: «M'he donat al món... porteu-me al món.» Sí, però com? Com Maria en el misteri de la Visitació: «en silenci, amb l'exemple, amb la vida».² Amb la vida, perquè «tota la nostra existència» —escriu el germà Charles— «ha de cridar l'Evangeli».³ I moltes vegades la nostra existència crida mundanitat, crida moltes coses estúpides, coses estranyes, i ell diu: «No, tota la nostra existència ha de cridar l'Evangeli.»

---

¹ *Lettres à un ami de lycée. Correspondance avec Gabriel Tourdes (1874-1915)*, París 2010, 161.

² *Crier l'Évangile*, Montrouge 2004, 49.

³ M/314 a C. de Foucauld, *La bonté de Dieu. Méditations sur les Saints Évangiles (1)*, Montrouge 2002, 285.

Llavors decideix establir-se en regions llunyanes per a cridar l'Evangelí en el silenci, vivint en l'esperit de Natzaret, en pobresa i de manera oculta. Va al desert del Sàhara, entre els no cristians, i hi arriba com amic i germà, portant la mansuetud de Jesús-Eucaristia. Charles deixa que sigui Jesús qui actuï silenciosament, convençut que la “vida eucarística” evangelitza. De fet, pensa que Crist és el primer evangelitzador, i resta, doncs, en pregària als peus de Jesús, davant el sagrari, durant unes deu hores al dia, segur que la força evangelitzadora és allí i sentint que és Jesús qui el condueix a prop de molts germans allunyats. I nosaltres, em pregunto, creiem en la força de l'Eucaristia? El nostre anar cap als altres, el nostre servei, troba allí, en l'adoració, el seu inici i el seu compliment?

Estic convençut que nosaltres hem perdut el sentit de l'adoració; hem de reprendre'l, començant per nosaltres els consagrats, els bisbes, els preveres, les monges i tots els consagrats. “Perdre” temps davant el sagrari, reprendre el sentit de l'adoració.

Charles de Foucauld escriu: «Tot cristià és apòstol»;⁴ i recorda a un amic que «al costat dels preveres hi fan falta laics que vegin allò que el prevere no veu, que evangelitzin amb una proximitat de caritat, amb una bondat per a tots, amb un afecte sempre preparat per a donar-se».⁵ Els laics sants, no els que només ambicionen càrrecs. I aquests laics, aquest laic, aquesta laica que estan enamorats de Jesús fan entendre al prevere que ell no és un funcionari, que ell és un mitjancer, un prevere. Nosaltres, preveres, necessitem molt tenir al nostre costat aquests laics que creuen de veritat i que amb el seu testimoniatge ens ensenyen el camí. Charles de Foucauld amb aquesta experiència anticipa els temps del concili Vaticà II, intueix la importància dels laics i comprèn que l'anunci de l'Evangelí pertany a tot el poble de Déu. Però, com podem augmentar aquesta participació? Com ho va fer Charles de Foucauld: posant-nos de genolls i acollint l'acció de l'Esperit, que sempre suscita formes noves per a involucrar, trobar, escoltar i dialogar, sempre en la col·laboració i en la confiança, sempre en comunió amb l'Església i amb els pastors.

Sant Charles de Foucauld, figura que és profecia per al nostre temps, ha testimoniado la bellesa de comunicar l'Evangelí a través de l'apostolat de la mansuetud: ell, que se sentia “germà universal” i acollia a tothom, ens mostra la força evangelitzadora de la mansuetud, de la tendresa. No oblidem que l'estil de Déu es troba en tres paraules: proximitat, compassió i tendresa. Déu és sempre a prop, sempre és compassiu, sempre és tendre. I ell era així, mansoi i tendre. Volia que qui es trobés amb ell veiés, a través de la seva bondat, la bondat de Jesús. Deia que era, de fet, «servidor d'un que és molt més bo que no pas jo».⁶ Viure la bondat de Jesús el portava a estrènyer vincles fraternals i d'amistat amb els pobres, amb els tuàregs, amb els més allunyats de la seva mentalitat. De mica en mica aquests vincles generaven fraternitat, inclusió, valorització de la cultura de l'altre. La bondat és senzilla i demana ser persones senzilles, que no tinguin por de fer un somriure. I amb el somriure, amb la seva senzillesa, el germà Charles testimoniava l'Evangelí. Mai proselitisme, mai: testimoniatge. L'evangelització no es fa per proselitisme, sinó per testimoniatge, per atracció. Preguntem-nos, doncs, finalment, si portem en nosaltres i als altres l'alegria cristiana, la mansuetud cristiana, la tendresa cristiana, la compassió cristiana, la proximitat cristiana. Gràcies.

---

⁴ *Carta a Joseph Hours, in Correspondances lyonnaises (1904-1916)*, París 2005, 92.

⁵ Ivi, 90.

⁶ *Carnets de Tamanrasset (1905-1916)*, París 1986, 188.